

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

ΑΡΙΘ. 633. — 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1889 — ΔΕΛΤΑ 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς Ἑστίας ἐν τῇ ὁδῷ Παρθεναγωγείου, ἀριθ. 14 (παρὰ τὴν ὁδὸν Σταδίου).

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου
πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλλην. σπουδῶν.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤ'Α ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΕΤΟΣ ΙΔ' ΑΡΙΘ. — 685

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ. — Ο
ΠΑΠΟΥΔΑΚΗΣ: Ὑπὸ Χ. Ἀννίνου.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΤΩΝ: διήγη-
μα ὑπὸ Κλ. Ραγκαβῆ.

Η ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ: Ποίημα ὑπὸ Γ. Μ. Βι-
ζυνοῦ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ: Η ΑΣΒΕΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΛΙΘΟΙ: Παρά-
δοσις Στεννημαχητῶν ὑπὸ Βλ. Σχορδέλη.

ΠΟΘΕΝ ΚΥΡΙΩΣ ΠΗΓΑΖΟΥΣΙΝ ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ:
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: Ἀμοιβὴ ἐφευρέτου. — Τύχαι ἀε-
ρολίθου. — Ἡ μεγαλητέρα γενειάς. — Αἱ βραχεῖαι
ἐσθῆτες. — Ἀνέκδοτον περὶ Ῥοδόλφου.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ: Ἀντίθεσις. — Ἀριθμητικὴ. — Ἐν
ὑποδηματοποιεῖω. — Λογικώτατον. — Τύχη. — Ἐ-
πίγραμμα.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ: Καύματα. — Ἀποψύξεις.
— Ζένα σώματα.

~~~~~

Λήξαντος τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους τῆς
«Ἑστίας» παρακαλοῦνται οἱ κύριοι συνδρο-
μηταί, ὅσοι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι
λαμβάνοντες τὸ φύλλον καὶ κατὰ τὸ προσε-
χές ἔτος, νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκαίρως τὴν συν-
δρομὴν αὐτῶν, ἵνα μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς
πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Καθίσταται δὲ εἰς αὐτοὺς γνωστὸν ὅτι οἱ
ἐγκαίρως ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των διὰ
τὸ ἔτος 1889 ἡ ἀνανεώσαντες ἤδη αὐτὴν,
ὥς καὶ οἱ νῦν τὸ πρῶτον ἐγγραφόμενοι συν-
δρομηταί τῆς Ἑστίας, δικαιοῦνται νὰ λάβω-
σιν ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ αὐτῶν:

1) Τὴν Πινακοθήκην τῆς γυναικείας
καλλονῆς, ἥτοι σειρὰν λαμπρῶν εἰκόνων
ἀποτελοῦσαν ἐν ὅλῳ καὶ ἀνεξάρτητον τμήμα
τῆς Καλλιτεχνικῆς Πινακοθήκης τῆς Ἑστίας.
Αἱ εἰκόνες αὗται εἶνε 24 τὸν ἀριθμόν, ὧν
αἱ 16 σχήματος διπλασίου αἱ δὲ 8 σχήμα-

τος τετραπλασίου τῶν σελίδων τῆς Ἑστίας.
Φιλοτεχνηθεῖσαι καὶ ἐκτυπωθεῖσαι ἐν τῷ ἀ-
ρίστῳ ἐκδοτικῷ καταστήματι τῆς Λειψίας,
ἀποτελοῦσι περικαλλές λεύκωμα δύνανται δὲ
κάλλιστα νὰ τεθῶσι καὶ ἐν πλαισίοις.

Αἱ εἰκόνες αὗται τιμώμεναι δρ. 8 ἐν Ἀ-
θήναις, δρ. 10 ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ φρ. 10
ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ, παρέχονται ἐξαιρετικῶς
καὶ μόνον διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑ-
στίας εἰς τὸ ἡμισὺ τῆς τιμῆς ταύτης,
ἥτοι δρ. 4 ἐν Ἀθήναις, δρ. 5 ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις, φρ. 5 ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ.

2) Τὴν Πολιτικὴν Γεωγραφίαν νέαν
καὶ ἀρχαίαν τοῦ νομοῦ Ἀργολίδος
καὶ Κορινθίας μετὰ τοῦ γεωγραφικοῦ πί-
νακος τοῦ νομοῦ ὑπὸ Α. Μηλιαράκη. Τὸ
σύγγραμμα τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ 320 σε-
λίδων καὶ τιμᾶται δραχμῶν 5, παρέχεται
δ' ἐξαιρετικῶς καὶ μόνον διὰ τοὺς συν-
δρομητὰς τῆς Ἑστίας εἰς τὴν τιμὴν 2
δραχμῶν ἐν Ἀθήναις, 2½ δρ. ἐν ταῖς ἐπαρ-
χίαις καὶ 2½ φρ. ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ.

~~~~~

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

Κατὰ τὴν «Σμύρνην» ἀνεκαλύφθη ἐν Περγᾶμῳ ἕν τι-
νι ἀργῷ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως, παρὰ τὸν Κή-
τιον ποταμόν, μέγας μονόλιθος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου σαρκο-
φάγος. Ἐν τούτῳ ανοιχθέντι ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν εὐ-
ρέθησαν διάφορα ὀστέα, δύο κεφαλαὶ μεγάλοι καὶ μία μι-
κρά καὶ τ' ἀκόλουθα ἀντικείμενα: Ἐπὶ στρογγύλῳ δια-
φανεστάτῳ μίγματος πετροῦλλου, χρώματος κυανοῦ ὥραιου,
ἐπεξεργασμένην προτομὴν γυναικὸς ὥραιας, μεγέθους διπλα-
σίου τοῦ μετρητιέ. Δύο περιδέραια χρυσᾶ, τὸ ἓν ἐκ χρυσῶν
κρίκων καὶ με' κόμβους βαθέος κυανοῦ χρώματος, καὶ τριῶν
ἐπίσης κόμβων, εἶδος μαργαριταρίου, μεγέθους ὡς κόκκου
καφέ, τὸ ἕτερον ἐπίσης ἐκ χρυσῶν κρίκων καὶ 9 κόμβων
χρώματος βαθέος κυανοῦ (σμάλτου). Ἐν ψέλλιον χρυσοῦν
με' 4 σμαραγδίνους λίθους καὶ δύο μαργαρίτας μεγέθους
καφέ, δακτύλιοι διάφοροι, ἅπαντες διαφόρων χρωμάτων καὶ
μιγμάτων, ἐξ ὧν ὁ εἰς χρυσοῦς, κατασκευῆς καθὼς οἱ νῦν
ἀγγλικῆς ἀπλουστάτης, με' δακτυλιοῖθιν κυανοῦ χρώμα-
τος, παριστῶν κεφαλὴν Ἀθηνᾶς φερομένης κράνος ἐπὶ κεφα-
λῆς, λεπτότατα ἐξεργασμένης. Ἐν ᾧ τὸ σύνολον εἶνε κυ-
ανῶν, τοῦ δακτυλιοῖθιν ἡ κεφαλὴ εἶνε γαλακτοχρῶς. Εἰς
δακτύλιος, χρυσοῦς ἐπίσης, ἐπεξεργασμένος, με' κυανῶν
χρώματος δακτυλιοῖθιν, ἀλλὰ ὀλίγον ἐφαρμένος ἕτερος
δακτύλιος χρυσοῦς με' δακτυλιοῖθιν χρώματος καφέ, παρι-
στῶντα τὸν Ἑρμῆν, ἐπίσης λεπτότατα ἐπεξεργασμένον. Ἐν
ἐνώτιον χρυσοῦν, ἀπλουστάτης κατασκευῆς. Δύο δοχεῖα
ὀλίγα, ταιοῦ χρώματος, τὸ ἓν εἶδος μελανοδοχείου μετὰ
τοῦ ἐπιπώματός του, τὸ δὲ ἄλλο λίχνης. Ἐπὶ τεμαχίου
τετραγώνου μίγματος ἐλαστικοῦ, ὁμοίου ὀστέῳ, εἶνε ἐπεξερ-
γασμένον ὥραιας τέχνης γυμνὸν βρέφος. Ἐν μετάλλιον χρυ-

σούν, πεποικιλμένον διὰ λίθων κυανοῦ χρώματος. Εἰς δακτυλίειος γαλακτοχόρους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου παρίστανται πτηνόν, εἰς τὸ ῥάμφος τοῦ ὁποίου κρέματα κάλαθος. Πέντε μικραὶ στρογγύλαι ὑάλιναι διαφόρων χρωμάτων σφαῖραι, μικρότεραι καρῶν, εἰς ὧν ἡ μία πολύγωνος. Διέφορα παιδικὰ ἀθύρματα, ὅσων μικρὰ χελώνη, τέττιγες διαφόρων χρωμάτων, ἐκ μίγματος ἐλαφροτάτου, ἅπαντα λαμπρῶς ἐπεξεργασμένα καὶ φυσικώτατα. Μία βελόνη ὑφαντηρίου, μία ἀτρακτος, ἐπίσης ἐξ ἐβένου καὶ διέφορα κομβία ἐξ ἐβένου, ἐν νόμισμα χαλκοῦν παριστῶν ταῦρον με ἀνθρωπί- νους κεφαλὰς, ἐν νόμισμα χαλκοῦν παριστῶν ὥραν γυναικα μετὰ βρέφους, περίε δὲ με ἀνθη πεποικιλμένη, καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα ἐμφανέμενα παιδικὰ ἀθύρματα. Δύο δακτύλοι, οἱ εἰς βαθύς ῥοδινὸν χρώματος, παριστῶν λύκον, καὶ ἕτερος παριστῶν μέλισσαν. Ὁ Σαρκοράγος δὲν ἐξήχθη ἔτι ὅπως ἴδωμεν ἕαν περίε ὑπάρχη ἐπιγραφὴ τις. Τὸ βέβαιον καὶ πολὺ εὐχάριστον διὰ τοὺς φιλαρχαίους εἶνε ὅτι ὁ Σαρκοράγος οὗτος μήκους μέτρων 2 40|100 πλάτους δὲ 1 26|100 ἀποκαλύπτει τὴν πρὸ πολλοῦ ἀναζητούμενην νεκρόπολιν τῆς ἀρχαίας Περγάμου.

Κατὰ τὰς νεωτέρας πληροφορίας, ἐκτὸς τῶν κεφαλῶν τῶν τριῶν νεκρῶν, ἅπαντα τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα ἦσαν ἀναμεμιγμένα μετὰ βορβόρου ἐντὸς τοῦ σαρκοράγου, μετηνέχθησαν δὲ εἰς τὸ διοικητήριον, ἔνθα ἐσφραγίσθησαν.

— Ἐν τῷ ἀξιολόγῳ μηνιαίῳ περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ Βερολίνου *Deutsche Rundschau* δημοσιεύεται ὁ Βόρυς Λένσχου νέον μυθιστόρημα τοῦ Ossip Schubin. Εἰς δὲ τὰ τεύχη τοῦ Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ πλὴν ἄλλων σπουδαίων καὶ ἐνδιαφερόντων ἀναγνωσμάτων περιέχονται καὶ καλλιαισθητικὴ μελέτη τοῦ Hermann Grimm περὶ τῶν ἀντιγράφων τοῦ Μυστικοῦ δειπνοῦ τοῦ Λεονάρδου δὰ Βίντσι, φιλοσοφικὴ καὶ φυσιολογικὴ πραγματεία τοῦ S. Exner περὶ παραλογισμῶν καθόλου, ἐπιθεωρήσεις τῶν Βερολινείων θεάτρων ὑπὸ K. Frenyel πραγματεία περὶ τῆς παλαιολόγου ἀξίας τοῦ χρήματος, ὑπὸ τοῦ διασώχου αἰγυπτιολόγου H. Brugsch, καὶ μελέτη ὑπὸ O. Wachs περὶ τοῦ ἀγῶνος περὶ τῆς Μεσογείου, ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς καταδεικνύει τὴν μεγίστην στρατηγικὴν σπουδαιότητα, ἣν ἐν μέλλοντι πανευρωπαϊκῷ πολέμῳ θὰ ἔχῃ ἡ ἐν τῇ βορείῳ παραλίᾳ τῆς Ἀφρικῆς πόλις Βιζέρτα.

— Ὑπὸ τῆς Ἱατρικῆς ἑταιρίας Ἀθηνῶν ἀπεφασίσθη νὰ προκηρυχθῇ ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ Kottling θεθείς, με πεντακοσιόδραχμον γέρας, διαγωνισμὸς οὗ ἀντικείμενον ἔσται θέμα τι κατ' ἐκλογὴν εἰλημμένον ἐκ τῶν ἀφορώντων τὰ «περὶ τὴν χειρουργικὴν, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις» συμφώνως πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀγωνοθέτου ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν. Τὰ περὶ τοῦ ἐν λόγῳ διαγωνισματος ὑποβληθισόμενα εἰς τὸν γραμματέα τῆς ἑταιρίας ἔργα εἰσὶ δεκτὰ μέχρι τῆς 1. Μαΐου 1890.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀναστασίον Πολυζωίδου Γενικὴ Ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Ἐπεθεωρηθεῖσα καὶ συμπληρωθεῖσα ὑπὸ Γεωργίου Π. Κρέμου, καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας. Εἰς τόμους τέσσαρας. Τόμος τρίτος. Ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ ἐκδότῃ Σ. Κ. Βλαστῷ. 1889. μ. 8. σ. 715.

[Ὁ ἄρτι ἐκδοθεὶς τρίτος οὗτος τόμος τῆς ἀξίας λόγου Γενικῆς Ἱστορίας τοῦ μακαρίτου Α. Πολυζωίδου, ἥτις θὰ ἀπαρτίξηται ὡς γνωστὸν ἐκ τεσσάρων ἐν συνόλῳ τόμων, περιλαμβάνει τὴν Νέαν Γενικὴν Ἱστορίαν ἀποτελουμένην ἐκ δεκαπέντε βιβλίων (ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου μέχρι τοῦ τριακοστοῦ πρώτου περιλαμβανομένου), ἐν οἷς ἱστοροῦνται τὰ συμβάντα τῆς νέας ἱστορίας ἀπὸ τοῦ ἔτους 1492 μέχρι τοῦ ἔτους 1789, ὅτε ἤρχισεν ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις. Ἐκ τῶν δεκαπέντε δὲ τούτων βιβλίων τὸ μὲν πρῶτον τοῦ τόμου (δέκατον ἐβδόμον τοῦ ὅλου συγγράμματος), συγκείμενον ἐκ

σελ. 204 ἤτοι περιλαμβάνον πλέον τοῦ τρίτου τῆς ὅλης ὕλης, περιέχει τὴν ἑλλ. ἱστορίαν ἀπὸ τῶν κατακτήσεων Μωάμεθ τοῦ 6' μέχρι τῶν χρόνων, καθ' οὓς παρεσκευάζετο ὁ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως ἀγὼν ἱστορεῖται λοιπὸν ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ 7' καθ' ὅλου κατὰστάσις τοῦ ἔθνους ἡμῶν ὑπὸ τοὺς Τούρκους. Εἶνε δὲ τὸ μέρος τοῦτο δευτέρᾳ κυρίως ἔκδοσις, μετὰ βελτιώσεων τοῦ ἀμελέστερον τῷ 1875 ἐκτυπωθέντος 6' τόμου τῶν Νεοελληνικῶν τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως. Τὰ δὲ ἐρετῆς δεκατρία βιβλία περιλαμβάνονται κατὰ σειρὰν προτασσομένης γεωγραφικῆς περιλήψεως τῆς Εὐρώπης, τὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας (1493 — 1792), ἔνθα ἐν παρῶν εἰρήσθαι ἐτραλμένως ὀνομάζεται ὁ Κάρολος 5' (1711 — 1740) αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ἀντὶ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας (σελ. 246), ἀφ' οὗ μόνον τῷ 1806 ὁ Φραγκίσκος Β' ἐξηναγκάσθη νὰ τιτολορηθῇ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας καὶ ὅχι πλέον τῆς Γερμανίας, τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλίας (1328 — 1793), τῆς Ἀγγλίας (1485 — 1820), τῆς Ἀμερικῆς ἢ μᾶλλον τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τῆς κατὰ τῶν Ἀγγλων ἐπανάστασεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Οὐάσιγκτωνος μετὰ τινων προσιναγωγικῶν, τὴν ἱστορίαν τῶν Σαβῶν καὶ ἐξ ἡ τῶν Ρώσων (1504 — 1795), τῶν Τούρκων (1520 — 1789), τῶν Ἰταλικῶν κρατῶν (1499 — 1799) τῆς Ἰσπανίας (1516 — 1788), τῆς Πορτογαλίας, τῶν Κάτω Χωρῶν, τῆς Δανίας, Σουηδίας καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου χρονικὴν περίοδον. Τὸ δὲ τελευταῖον τοῦ τόμου βιβλίον πραγματεύεται περὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν νέων χρόνων καὶ δὴ περὶ θρησκείας, περὶ τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ναυτιλίας, βιομηχανίας, σχολῶν καὶ περιέχει καὶ σύντομον ἱστορίαν τῆς γραμματείας (ἣν ὁ συγγραφεὺς ὀνομάζει κατὰ τὴν παλαιὴν ἀλλ' ἐσφαλμένην συνήθειαν φιλολογίαν) τῶν νεωτέρων λαῶν. Ἀποδίδει δὲ παραδόξως ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν λέξιν ἔρδω- ζος τὴν σημασίαν τοῦ κλασικὸς καὶ ἐπιγράφει δὲ καὶ ἐν κεφάλαιον (σελ. 586) *Γραμματολογία τῆς ἐρδόξου φιλολογίας*, ἥτις ἐπιγραφὴ πολὺ ἐνέχει τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀόριστον.

Ἄλλ' αἱ μικραὶ ἑλλείψεις, ἃς δύναται νὰ ἔχῃ τὸ ἔργον καὶ ὧν τινὰς ἐν παρῶν ὑπεδείξαμεν, οὐδαμῶς ἐλαττώνουσι τὴν ἀξίαν τοῦ περισπουδαίου τούτου βιβλίου ὅπερ εὐπροσδεκτικὰ προστιθέμενον εἰς τὰ ὅλγια ἡμῶν ἱστορικὰ συγγράμματα εὐκτέον εἶνε νὰ γείνη καὶ μετὰ τῶν τριῶν ἄλλων τόμων ἀνάγνωσμα κοινόν, διότι ἐπ' ἀναγκαίαν εἶνε τῷ ὄντι νὰ διδασκῶσι πολλοὶ παρ' ἡμῶν καὶ νὰ πληθυνθῇ ἡ ἱστορικὴ γνώσις.

Τιμὴ συνδρομῆς προπληρωτέας σήμερον διὰ τὸ σύγγραμμα ὁλόκληρον ἐκ τεσσάρων τόμων εἶνε δραχμαὶ εἰκοσιτέσσαρες.

Ὁ τέταρτος τόμος, τὰ προλεγόμενα, οἱ ἀναλυτικοὶ πίνακες κτλ. εὐρίσκονται ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ ἐκδοθήσονται ταχέως.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἑστίας»

Ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἦτο τόσο ἀξιωματικὴ ἡ διόρθωσις, ἣν ἐπεχειρήσεν ὁ συμπατριώτης μου κ. Σερεμέτης εἰς τὴν εἰκασίν μου περὶ τῆς πιθανῆς παραγωγῆς τῆς λέξεως *λιμοκοντόρος*. Ἡ διόρθωσις αὕτη δὲν στηρίζεται ἐπὶ ἀναμφισβητήτου κύρους, ἡ δὲ αὐστηρὰ διαβεβαίωσις του ὅτι «ἐν Κεραλληνίᾳ οὐδέποτε λέγεται *λιμοκοντόρος* καὶ ὅτι ὁ λαὸς ἔλεγε, λέγει καὶ θὰ λέγῃ *λιμοκουϊτόρος*» δὲν ἡμελιούται ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Ἄν ἔλεγε ὁ κ. Σερεμέτης ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶνε ἐν χρήσει ἐν Ληζουρίῳ, οὐδεμίαν θὰ εἶχον ἀντίρρησην· ἀλλὰ συμπεριλαμβάνων εἰς τὸν ἀφορισμὸν σου τὸ γλωσσολογικὸν παρελθόν, παρὸν καὶ μέλλον ὅλων συλλήβδην τῶν Κεραλληνῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔχω τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλέγωμαι, ὑπερέβη τὰ ἐσκαμμένα. Διαβεβαίω- τὸν κ. Σερεμέτην ὅτι ἡ λέξις *λιμοκοντόρος* ἦτο ἐν χρήσει, πιθανῶς οὐχὶ παλαιόν, ἀλλὰ τούτῳ ἀποκρίτως δια- δομένη ἐν Ἀργοστολίῳ πρὸ δεκαπενταετίας, ἐν ᾗ ἀκρι- βῶς σημασία λέγεται σήμερον ἐν Ἀθήναις ἀπεναντίας δὲ ἄγνωστος ἦτο τότε αὐτότι ἡ λέξις *λιμοκουϊτόρος*. Τὴν λέξιν ταύτην ἔμαθον ἐκ τῆς ἀπαντησέως του, ἐρευνήσας δὲ μετ' αὐτὴν ἐβεβαίωθον τῷ ὄντι ὅτι ὑπῆρχεν ἐν χρήσει ἄλ-